

Mál nr. 103/2001

M

og

vátryggjandinn X v. slysa- og sjúkratryggingar

Ágreiningur um bótaskyldu vegna slyss þann 8. október 2000

Gögn.

1. Málskot móttakið 08.05. 2001.
2. Skýrslur lögreglunnar á Blönduósi og í Reykjavík.
3. Bréf lögmanna vátryggðs, dags. 06.12. 2000, 25.01. 2001 og 02.04. 2001.
4. Bréf vátryggjandans X, dags. 03.01. 2001, 29.01. 2001, 05.03. 2001, 02.04. 2001, 23.04. 2001 og
5. 29.05. 2001.
6. Tölvupóstur X, dags. 23.04. 2001 .
7. Skilmálar slysa- og sjúkratryggingar X.
8. Skoðun Frumherja hf. á ökutæki eftir slys.
9. Umboð lögmanns.
10. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 348/2001.

Málsatvik.

Aðfaranótt 8. október 2001 var bifreið ekið suður Norðurlandsveg í átt að félagsheimilinu Víðihlíð í Húnaþingi vestra. Við býlið Brautarland, sem er í um 1200 m fjarlægð frá Víðihlíð, var bifreiðinni ekið á tvo gangandi vegfarendur, karl og konu. Slösuðust þau bæði, og er M annað þeirra. Voru þau að koma af dansleik, sem haldinn hafði verið í Víðihlíð þá um kvöldið og fram á nótt.

M kveðst hafa að loknum dansleiknum í Víðihlíð gengið í norðurátt áleiðis að sumarbústaði sínum, sem væri um 8 km frá Víðihlíð. Með honum í för hefði verið kona. Þau hefðu gengið á vinstri vegkanti á móti umferðinni. Hafi M reynt að stöðva bifreiðar í því skyni að fá far fyrir samferðarkonuna, þar sem hún hafi verið orðin þreytt og mjög ölvuð. Tilraunir til að fá far hefðu reynst árangurslausar. Hafi M þá reynt að fá konuna til að fara heim að Brautarlandi, en það ekki gengið. Hafi M þá ákveðið að yfirgefa konuna, en er hann hafi verið kominn í um 50 m fjarlægð frá henni, hafi hún kallað til hans. Hafi hann þá snúið við og gengið í átt til hennar. Áður hafi hann gengið á vinstri akrein og á móti umferðinni, en nú hafi hann hins vegar gengið með umferðinni. Er hann hafi nálgast konuna hafi hann fundið mikið högg skella á sér, hann muni eftir sér liggjandi á malbikinu og hafi áttað sig á, að ekið hafi verið á sig. M viðurkennir nokkra áfengisneyslu fyrir dansleikinn og meðan á honum stóð, og að hann hafi fundið til áfengisáhrifa. M hafnar því að hann hafi gengið eftir miðjum veginum, er slysið hafi orðið. Slysið verði að mestu rakið til óaðgætni ökumanns bifreiðarinnar, er ekið hafi verið á hann, auk þess sem ástand bifreiðarinnar hafi ekki verið eins og best hafi verið á kosið. Hafi M ekki sýnt af sér stórkostlega gálausa hegðun eða verið mjög ölvuður, er slysið átti sér stað.

Af hálfu vátryggjandans X er því haldið fram, að bifreið hafi verið ekið á tvo gangandi vegfarendur, karl og konu, þar sem þau hafi gengið eftir miðjum veginum. Svartamyrkur hafi verið og engin götulýsing, og þau verið án nokkurra auðkennandi merkja. Þá verði ráðið, að þau hafi verið undir talsverðum áhrifum áfengis, en ekki hafi þó farið fram alkóhólrannsókn á þeim. Ökumaður bifreiðarinnar hafi ekið á um 90 km/klst, sem sé leyfilegur hámarkshraði á þessum slóðum. Er ökumaður hafi skipt í há ökuljós, eftir að hafa mætt nokkrum bifreiðum, hafi ökumaður skyndilega séð M á miðjum vegi, og hafi reynt að sveigja frá og hemla. Það hafi ekki tekist, og bifreiðin því skolið á M og konunni. Skv. frásögn vitna hafi tjónþoli og samferðarkona hans gengið eftir miðri akbrautinni skömmu fyrir slysið, og hafi mátt minnstu muna að ekið hefði verið á þau a.m.k. einu sinni af þeim sökum, og hafi m.a.s. verið stökkið fyrir bifreið eins vitnisins. Líta verði sérstaklega til þess að slysið hafi orðið á þjóðvegi nr. 1, þar sem almennt megi búast við mikilli umferð og miklum ökuhraða. Tjónþola hefði verið vel

ljóst að mikil umferð væri á þessum slóðum í umrætt sinn vegna skemmtunar í Víðihlíð auk þess sem hann væri vel kunnugur á þessum slóðum. Aðstæður hefðu verið með þeim hætti, að ökumanni hefði verið ómögulegt að afstýra slysinu og af skoðunarskýrslu verði ráðið að öryggisbúnaður ökutækisins, ökuljós, hemlar og hjólbarðar hefðu verið í fullnægjandi ástandi. Að mati X verði slysið aðallega rakið til háttsemi M, eða að hann hafi a.m.k. stórlega aukið hættu á að slys yrði. Verði því að líta svo á, að M hafi með þessu sýnt af sér svo stórfellt og vítavert gáleysi, að fella beri niður rétt hans til vátryggingabóta skv. skilmálum og almennum reglum vátryggingaréttar.

Álit.

Af hálfu vátryggjandans X hefur greiðsluskyldu úr vátryggingunni einkum verið hafnað með vísan til ákvæða í skilmálum, þar sem segir að félagið bæti ekki slys, sem verða “undir áhrifum deyfi- eða eiturfylla eða í ölæði, nema sannað sé að ekkert samband hafi verið milli ástands þessa og slyssins” og “vegna stórkostlegs gáleysis þess sem tryggður er eða vátryggðs”.

Í 2. mgr. 18. gr. laga um vátryggingarsamninga segir efnislega, að hafi vátryggður af vangá sinni valdið því, að vátryggingaratburður gerist, og telja megi vangá hans stórkostlega, skuli úr því skorið, hvort greiða skuli bætur og hve háar, eftir því, hversu mikil sökin er, og eftir öðrum atvikum. Í vátryggingarskilmálum, er hér um ræðir, hefur X hins vegar að öllu leyti undanþegið sig ábyrgð af slysum er verða við ofangreindar aðstæður. Er X það heimilt lögum samkvæmt. Líta verður þó svo á, að X beri sönnunarbyrðina fyrir því, að þær aðstæður séu fyrir hendi, sem varða háttsemi vátryggðs, er leitt geti til niðurfellingar á rétti til vátryggingarbóta. Vitni bera um háttsemi M nokkru fyrir slysið, og m.a. að hann hafi þá gengið á akbrautinni miðri. Ökumaður ber einnig, að M og samferðarkona hans hafi verið á akbrautinni miðri, er slysið varð. M neitar því að hafa gengið úti á akbrautinni, þegar slysið gerðist, og samferðarkona hans kveðst ekki muna það, en telji það þó ólíklegt. Í ljósi framangreinds og atvika að öðru leyti þykir ekki fullsýnt, að slysið verði rakið til ölvunaráhrifa M eða stórkostlega gálausrar háttsemi hans. Ber því vátryggingafélaginu X að greiða M bætur vegna slyss þessa.

Niðurstaða

Vátryggingafélaginu X ber að bæta M slysið úr slysa- og sjúkratryggingu hans.

Reykjavík, 7. júní 2001.

Rúnar Guðmundsson, hdl.

Sigmar Ármannsson lögfr.

Rúrik Vatnarsson hdl.